

خیمه عبادت و طریقه قربانی

پیش از او که بنی اسرائیل دَ بَت پرستی شروع کنه موسی پیغمبر دَ کوه سینا بود و خداوند او ره امر دده بود که یگ خیمه مخصوص بلده عبادت جور کنه که دَ اونجی حضور خدا معلومدار شنه. و بعد از توبه کدون بنی اسرائیل از بت پرستی، حضرت موسی اونا ره امر کد، که کار خیمه ره شروع کنه. پس اونا هر رقم چیزای قیمتی ره که بلده تیار کدون خیمه عبادت دَ کار بود، آورد. یگ سال بعد از بر شدن بنی اسرائیل از مصر خیمه عبادت دَ مطابق امر خدا مکمل شد.

وختیکه خیمه عبادت تیار شد، او ره توسط یگ پرده کته دَ دو حصه تقسیم کد. پیشنه حصه خیمه ره جای مقدس نام کد که دَ اونجی سه چیز ایشته بود:

۱ - (اول) یگ پایه طلائی که دَ بله شی هفت دنه چراغ تیلی نصب شده بود

۲- (دوم) یگ میزِ طِلائی که دَ بِلے شی دوازده نانِ پتیر
دَ نامِ دوازده قبیلہ اسرائیل ایشته بود.

۳- (سوم) یگ قربانگاهِ ریزه طِلائی که دَ پیشگاهِ خدا
شو و روز دَ بِلے شی دوده در دده موشد.

حصه پسنه خیمه ره "مقدس ترین جایی" خیمه عبادت نام
کد. دمزی حصه خیمه فقط یگ صندوق چوبی ایشته بود
که امو صندوق چوبی قد طِلائی خالص پوش شده بود. دَ دُو
طرف شی دُو مجسمه طِلائی دَ شکل ملائیکه رُو دَ رُو یگ
دیگه خُو نصب شده بود. پره‌ای هر دُو شی سن بِلے
صندوق کشیده شده بود. سرپوش صندوق ره خداوند
"تختِ رحمت" نام ایشته. خدا حضور خُو ره دَ شکل یگ نور
که دَ بین پره‌ای آموز دُو مجسمه موجود بود دَ بنی اسرائیل
نشودد. تنها پیشوای بزرگ و فقط دَ روز معین سال اجازه
دشت که دمزی حصه خیمه عبادت داخل شنه.

دَ پیش رُو خیمه یگ قربانگاهِ کُته بلده قربانی کدو دَ

پیشگاهِ خُدا بود. دَ اُونجی یگِ تَشْتِ کُتِه پُرِ آوِ آمِ ایشته
بود که پیشوایو دِست و پای خُورِه پیش از قُربانی کدو
مُوشُشت.

تمام چیزای خیمه عِبادتِ پاک و مُقدَّس بود. خُدا گُفت:
”فقط پیشوایو اِجازه دره که چیزای مُقدَّس ره اِستعمال
کنه.“

ازوخته، خُدا مُوسی پَیغمبر ره اَمَر کد که برار خُو هارُون ره
پیشوای بزرگ مقرر کنه. حضرتِ مُوسی یگِ مراسمِ مخصوص
جور کد که دَمَزُو مَوقِع هارُون ره رسماً پیشوای بزرگ
اِنتِخاب کد. علامتِ اِنتِخاب شُدون شی اینی بود که یگِ
مِقدار روغو دَ بله سر شی شیو کنه. بعد از هارُون تمام
پیشوایونِ بزرگِ دیگه اَمِ اَمی رقم تعیین مُوشُد. بچه‌های
هارُون اَمِ پیشوا مقرر شُد و مُوسی پَیغمبر پگِ دیگه نفرای
قَبیلَه لَوی ره بَلدِه کومک دَ کارای خیمه عِبادت و کوچ
دَدون شی دَ وختِ مسافرتِ بنی اِسرائیل تعیین کد.

هر صبا و بیگا پیشوایو یگ برّه بے عیب ره کشته دَ بَلّے
قُربانگاه دَر مِیدد. اونا دَ پیشنه حصه خیمه، یعنی دَ
جای مُقدّس، داخل مُوشد که دُوده ره دَ پیشگاه خُدا دَر بدیه
و چراغهای تیلی ره داغ کنه.

وختیکه یگ نفر از احکام خُدا اطاعت نَموُکد، بَلدے ازو
لازم بود که یگ برّه یا بزر ره برای قُربانی بیره. پیشوا
أمو حیوان ره گَرفته بَلدے بخشش گناه اَمزُو شخص قُربانی
مُوکد و خُون ازو حیوان ره دَ بَلّے قُربانگاه پاش مِیدد. ازی
خاطر دَ تورات نِوشته بود: "گوشت ره قد خُون شی قتی
نَخورید. دَم و زندگی یگ حیوو دَ خون شی استه و ما ای ره
در شمو ددیم تاکه کِفاره گناه شمو شنه."

سال یگدفعه، دَ روز کِفاره، مراسم خاص بَلدے قُربانی
گَرفته مُوشد. دَمزُو روز پیشوای بزرگ از طرف بنی اسرائیل
بَلدے کِفاره گناه های ازوا، دُو بزر ره اِنِتخاب مُوکد.

بعد ازو، پیشوای بزرگ یگ نرگو ره قربانی موکد و از خون امزی قربانی گرفته د پُشت پرده، د مقدس ترین جای خیمه عبادت مورفت. د اونجی د پیشگاه خدا یگ اندازه امزی خون د بله سرپوش طلایی صندوق پاش میدد. امی خون بلده کفاره گناه های خود پیشوا و خانوار شی بود.

پس یکی آموزو دو بز ره گرفته بلده گناه های مردم قربانی موکد و یگ اندازه خون شی ره قد خو برده بسم د پُشت پرده د مقدس ترین جای خیمه عبادت مورفت. د اونجی خون ره د بله سرپوش طلایی صندوق پاش میدد. پاش ددون خون آموزو بز برای کفاره گناه های پگ بنی اسرائیل بود.

بز زنده ره پیشوای بزرگ آورده و دست کشیده گناه های پگ بنی اسرائیل ره د زبون خو اقرار موکد. پس یگ نفر آموزو بز ره دور د بیابونی برده ایله موکد که پس آمده نتنه. مقصد ایله کدون آموزو بز ای بود که گناه های بنی

إسرائيل ره قد خُو گِرِفْتَه دَ بیابونی بُبْرَه.

مُطابِقِ حُكْمِ خُداوند فقط گو، گوسپو، بَز، و کَوتر بِلدِ
کِفاره گُناه قُربانی مَوْشُد. همیشه لازم بود که برای
قُربانی یگ حیوانِ خوب و بے عیب تقدیم شَنه. حیوانِ
مَرِیض، پیر یا عیبی دَ پیشِ خُداوند قبول نَمَوْشُد. یگانه
راهِ بخشِشِ گُناه های بَنی اسرائیل اَمُو طَریقَه قُربانی کدو
بود که خُداوند دَزوا نِشو دَدَه بود.

لیکِن، باوجودیکه خُداوند رحیم و مهربان بود بَنی
اسرائیل و حتی دُو بچه خودِ هارُون که پیشوا بود، اِطاعتِ
خُدا ره نَکد. یگ روز اَمُو دُو بچه هارُون دَ جای مُقدّس دُوده
ره دَر مِیدد، که دَ مُطابِقِ حُکْمِ خُدا نَبود. ازی خاطر خُدا
آتِش دَ سرِ ازوا نازل کده اونا ره دَر دَد.

وختیکه اونا سوخته مُرد، مُوسای پَیغمبر دَ برار خُو هارُون
گُفت: ”خُداوند مو ره اَمزی آلی اَخطار دَدَه و گُفته ’هرکس

که خادمِ ازمه یه، باید بزرگی از مره دَ نظر بگیره و مره
احترام کنه. ”